

Alfred Santacatalina*

Un no al Ministeri

La política que intenta emprendre el Ministeri d'Educació i Cultura pel que fa a les cooperatives d'ensenyament ha estat rebuda amb una forta crítica en aquest sector. En tot el nostre país la polèmica ha esclatat, enfront del Ministeri i les Conselleries. Heus-ne ací les raons.

El passat dia 4 de febrer, dimarts, tingué lloc a Madrid, en una de les dependències del Ministeri d'Educació i Ciència, una reunió entre, d'una banda, José Torreblanca, subsecretari del Ministeri, i Santiago Reina, de la Direcció General de Cooperatives, i de l'altra, els representants de les Unions de les cooperatives d'ensenyament de diverses zones de l'Estat espanyol.

L'assumpte a tractar era, juntament amb uns altres, però amb caràcter preeminent, el del marc econòmic que deixa el Reglament de Concerts Educatius per al funcionament de les cooperatives d'ensenyament. Concretament, el punt de debat eren les amortitzacions. L'esmentat reglament prohibeix expressament que cap part de les quantitats entregades per l'administració a les escoles privades, perquè aquestes realitzen la prestació dels serveis públics d'escolarització obligatòria, no siga destinada a amortitzar les inversions en edificis i instal·lacions. Com que la pràctica totalitat de les cooperatives han bastit les seues escoles durant els darrers deu o quinze anys, és clar que encara suporten greus càrregues financeres, originades per la inversió inicial. Aquesta norma afecta, doncs, les escoles de més recent instal·lació, i és menys lesiva per als centres que, per estar molt de temps funcionant, ja tenen amortitzat els edificis i/o no suporten les càrregues financeres corresponents.

La trama del debat seria, resumida, la següent. L'administració diu que han d'engrossir-se patrimonis privats amb diners públics. A això, les cooperatives d'ensenyament que, com les de l'ACEPV, estan per l'escola pública, responen:

1.—Estem totalment d'acord amb aquesta filosofia administrativa dels fons públics, i en cap cas no volem engrossir els nostres patrimonis amb els diners dels contribuents.

2.—En canvi, volem, ja que hem de realitzar un servei públic, rebre el mateix tractament que l'escola pública, quant al marc econòmic.

3.—Els costos de l'escola pública no contemplen les amortitzacions perquè això es carrega al pressupost d'inversions del MEC (o de les conselleries adjacents) de cada exercici.

4.—Per això, la solució més raonable seria que l'estat invertís en les nostres escoles, en cada exercici, unes quantitats destinades a fer front a les anualitats de la càrrega financera, tot conservant-ne la titularitat sota la fórmula jurídica

que millor li convinga. Per exemple, la quantitat a invertir en cada exercici podria ser l'equivalent a les amortitzacions mínimes que el mateix estat —mitjançant el seu Ministeri d'Hisenda— ens obliga a realitzar al tancament de l'exercici econòmic.

5.—Els socis de les cooperatives acceptarien qualsevol estatus laboral que:

— No implicàs de cap manera l'entrada al cos de funcionaris per alguna mena de porta falsa.

— Es mantinguessen els seus drets laborals i econòmics com a cooperativistes.

— Es garantis la continuïtat del projecte pedagògic i l'autorenovació del claustre.

Doncs bé, enfront d'aquesta proposta, el representant del MEC donà

simplement un no, sense més explicacions, ja que no pot considerar-se explicació el fet d'adduir-hi que no entra en els plans del Ministeri contemplar tal solució.

El pedaç postis que ens ofereixen, que no solució, ens vindria per la via del Ministeri de Treball. Això, però, no resoldria la qüestió: les amortitzacions, simplement serviran, cal esperar-ho, per a no enfonsar-nos del tot, i ens permetran de continuar precàriament.

La maror de fons, la qüestió de les questions, és clara com la llum del dia. Els poders públics pretenen mamprendre una reforma de l'ensenyament, de continguts i d'estructures, en un marc d'extrema penúria pressupostària. I així no pot fer-se res com cal. Per això, el que pretenen a curt terme és reduir la qualitat de l'ensenyament públic al mínim comú denominador de «l'ensenyament públic actual». I això significa que, per a substituir un mestre, cal que els xiquets estiguen fins a deu dies bambant per l'escola, que siga impossible constituir equips pedagògics estables, per una manca absoluta d'estímul, i una mobilitat incontrolable, que no sols falten especialistes, sinó que no s'especialitze el personal docent, que els especialistes siguen a càrrec del municipi, fet que trenca el principi d'igualtat en la prestació del servei públic, i carrega els pressupostos municipals amb despeses que no li pertocuen. Cap política progressista, o simplement coherent, no és possible a base d'estalviar en allò, precisament, on mai no s'hauria d'estalviar. □

* Coordinador de l'ACEPV (Associació de Cooperatives i Escoles per l'Escola Pública Valenciana)